

Andere boeken in deze reeks:

Lúcia Flores en de vloek van de aaskevers

Chinouk Thijssen
Lúcia Flores en de behekste kermis
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Illustraties: Stefan Yamá Cab
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: fantasie, familie
NUR 282
ISBN 978 90 448 4419 1
D/2022/4124/096
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.chinoukthijssen.com

DE START VAN EEN NIEUW GROOTS AVONTUUR

Het was al twee hele weken geleden dat Lúcia Flores haar grootvader had gezien. Abuelo Hugo. Ze miste hem nu nog erger dan eerst. Lúcia's ouders geloofden werkelijk dat het allemaal een droom was geweest, want abuelo Hugo leefde niet meer in deze wereld. Hij was naar de hemel gegaan, hadden ze haar verteld. Maar Lúcia wist dat hij daar helemaal niet was. Pasgeleden nog had hij Lúcia opgeroepen om naar het Land van Coleoptera te komen, waar koningin Polyphaga de aaskevers had vervloekt. Daardoor konden de mensen die honderd jaar waren niet verder naar hun volgende bestemming: gene zijde. En iedereen die jonger was, liep gevaar.

Lúcia was de enige die de koningin kon tegenhouden. En toen dat eindelijk was gelukt, was het grootse avontuur voorbij. Ze werd wakker in haar eigen slaapkamer en vertelde vervolgens alles aan haar ouders, maar volgens hen kon het niet echt zijn gebeurd.

Bijna begon Lúcia daarin te geloven. Totdat ze dacht aan het briefje in de la van haar nachtkastje. Het was geen afscheid, maar een 'tot snel'. Haar grootvader zei dat ze elkaar binnenkort weer zouden zien voor een nieuw avontuur.

Lúcia wachtte en wachtte, en wachtte nog wat meer.

Maar hoe meer dagen er verstreken zonder een oproep van abuelo Hugo, hoe meer Lúcia aan zichzelf begon te twijfelen. Ze was heel erg bang dat het een eenmalig avontuur was geweest. Dat ze haar grootvader nu echt voorgoed kwijt was.

Nee, dat was niet zo ... Hugo Flores zou er altijd voor zijn kleindochter zijn. Dat had hij beloofd. Ook al was hij niet meer hier, en ook al kon Lúcia hem niet meer bezoeken wanneer ze wilde, in haar hart voelde ze zijn aanwezigheid.

Lúcia glimlachte terwijl ze aan haar grootvader dacht, maar door de vrolijke lach van haar moeder werd ze uit haar herinneringen gehaald. Haar ouders hadden de oude sjoelbak van abuelo Hugo uit de berging tevoorschijn getoverd.

Vroeger ging papa vaak sjoelen met zijn vader. Hugo was daar zó goed in dat hij zelfs werd gevraagd voor kampioenschappen. Maar dat wilde hij nooit, want het was een hobby, en hij wilde niet dat dat ooit zou veranderen. Hugo was bang dat hij het spel dan niet meer leuk zou vinden.

Mano, Lúcia's vader, was er ook niet slecht in. Sterker nog: hij speelde iedereen weg. Zijn vakjes waren altijd gevuld met de meeste ronde stenen.

Nu vond Mano het tijd dat Lúcia het ook ging leren. Ze was immers oud genoeg om de spelregels te begrijpen. Ze was al tien! En wie weet zou ze het na heel veel oefenen wel een beetje kunnen. Lúcia wilde haar grootvader graag trots maken. En haar ouders natuurlijk ook. Dus had ze heel goed opgelet hoe haar vader het spel speelde.

Lúcia had haar rode nachtjapon al aan omdat het bijna bedtijd was. Maar toen ze zag dat haar vader de sjoelbak alvast had klaargezet voor de volgende dag, was ze niet langer moe en wilde ze meteen spelen. Naar bed gaan kon altijd nog! Gelukkig vonden haar ouders ook dat ze langer op mocht blijven.

‘Kom, nu jij, mij,’ zei Mano tegen zijn dochter.

Lúcia legde de stenen netjes op volgorde naast elkaar en begon te gooien alsof ze nooit anders had gedaan.

‘Jaaaa, die zit erin!’ riep Adora, Lúcia's moeder, uit. ‘En die ook! En die ... ook.’ Het laatste woord klonk meer als een verbaasd gefluister.

Lúcia pakte het volgende stapeltje en ze gooide de stenen erin en erin. Er was geen stoppen aan. Mano en Adora keken verbluft toe. Ze deed dit toch pas voor het eerst?

Adora staarde haar man met open mond aan. ‘Het zit duidelijk in de genen. Onze dochter is een natuurtalent!’

Met een grote glimlach op zijn gezicht aaide Mano over Lúcia's haar. ‘Ze is een echte Flores. Ik heb het altijd geweten.’ Mano telde alle punten bij elkaar op en begon hardop te lachen. ‘Van jou had zelfs Hugo niet kunnen winnen.’

Lúcia glunderde van trots. Ze wilde niets liever dan horen dat ze iets net zo goed kon als haar grootvader. Of misschien zelfs beter, maar dat zou ze abuelo Hugo nooit laten weten natuurlijk. Ze zou hem wel precies vertellen hoeveel punten ze had gescoord wanneer ze hem weer zag. Maar nog steeds wachtte ze op hun nieuwe avontuur.

‘Nog een potje?’ stelde Mano voor terwijl hij de stenen bij elkaar raapte.

Lúcia wilde al knikken, maar toen dacht ze iets te horen vanuit de gang. Een druppelend geluid, dat steeds harder klonk en haar aandacht trok. Zij leek echter de enige te zijn die het hoorde.

Adora en Mano gingen nog een potje sjoelen, maar Lúcia besloot dat ze op het geluid af moest gaan. Op haar tenen sloop ze door de gang. Toen ze weer even stilstond, was het druppelende geluid opeens verdwenen. Had ze het zich dan toch verbeeld?

Lúcia zuchtte en liet haar schouders hangen. Ze wilde zich al omdraaien om terug te gaan naar de woonkamer, maar toen hoorde ze het druppelende geluid opnieuw. Het klonk vlakbij.

Ja, nu wist ze het zeker! Het zat niet in haar hoofd. Ze hoorde het toch echt. En ze moest en zou ontdekken waar het geluid vandaan kwam.

Lúcia zette nog een paar stappen verder de gang in, en toen hoorde ze het nog duidelijker. Het kwam vanuit het toilet!

‘**HA!**’ riep Lúcia hardop toen ze de deur opendeed en het druppelen luider en luider werd. Ze had het eindelijk gevonden. Het moest de kraan zijn die uitmondde in een kleine wasbak. Maar toen Lúcia van dichtbij keek, was daar niets te zien.

O nee, ook het geluid was nu verdwenen. Werd ze soms gek?

‘Nee, Lúcia, ik ben hier!’

Met een ruk draaide ze zich om naar de toiletpot. Ze trok een wenkbrauw op en spitste haar oren.

‘Goed kijken, Lúcia. Je bent er bijna.’

Ze hield haar hoofd boven de pot en keek naar het water, dat wel leek te dansen. Omhoog en omlaag. De druppels spetterden alle kanten op.

O jee, nu moest Lúcia opeens heel erg nodig plassen! Ze hield het bijna niet meer. En dat terwijl het nieuwe avontuur op haar wachtte!

Toen ze klaar was, trok ze snel door en keek naar het water. Maar ... het water verdween voor haar ogen. Er zat geen druppel meer in de pot!

‘Weet je nog hoe het moet?’ vroeg de stem weer.

Lúcia knikte. Sí, abuelo Hugo, dacht ze, ik weet het nog. Maar ze vond het best een gek idee om haar hand in een toiletpot te steken. Dit was toch wel iets heel anders dan de koelkast waar ze de vorige keer doorheen was gegaan.

Toch deed ze het en opeens begon het te bliksemen en te onweren in de kleine ruimte. Ze hoorde de donder en de stem van haar grootvader werd zachter en zachter. Met een ruk trok een onzichtbare kracht Lúcia door de pot heen. Ze kwam in een glazen buis terecht. Het was stikdonker. De buis ging van links naar rechts, steil omhoog en toen heel steil weer naar beneden.

BOINK!

‘**AU!**’

Lúcia wreef over haar pijnlijke hoofd. Ze probeerde op te staan, maar de ruimte was te krap.

‘Zeg, juffrouw Flores, ik sta op je te wachten, hoor!’ riep een bekende stem heel ongeduldig.

Het kwam van boven haar. Met haar handen boven haar hoofd probeerde ze te duwen, maar ze kreeg geen beweging in de deksel die daar zat. Het lukte niet!

‘Ach, jeetje,’ klonk het nu. ‘O nee, geheel mijn schuld. Excuseer, excuseer.’

Heel even bleef het stil, maar toen hoorde Lúcia vluchtige voetstappen dichterbij komen.

‘De sleutel, de sleutel! Hoe kon ik die vergeten? Excuseer, Lúcia Flores, volledig mijn fout.’

Er werd een slot omgedraaid, de deksel ging open en eindelijk werd het weer licht.

Lúcia stond op en zette een stap opzij. ‘Ik heb u gemist,’ zei ze toen ze naar de man in het groene uniform keek.

EEN TREIN VOL MET VERRASSINGEN

Voor haar stond Johannes Groen de Heer de Conducteur! De man die haar de vorige keer naar het Land van Coleoptera had gebracht. Ook nu stond hij haar op te wachten op het treinperron.

‘Waar brengt u me deze keer naartoe, Johannes?’ vroeg Lúcia vol enthousiasme.

De conducteur zette een stap dichterbij, snifte aan Lúcia’s nachtjapon en haar haren en deed vervolgens een grote stap naar achteren. Hij trok zijn neus op.

Lúcia bekeek zichzelf en deed haar arm omhoog om te ruiken.

O.

‘Jawel, jawel,’ zei Johannes, en hij zette zijn groene conducteurspet recht. ‘Dat vormt een probleem, lieve Lúcia. Een probleem, een probleem.’

‘Een probleem?’ Lúcia bekeek de man vanonder haar dikke, lange wimpers.

‘Jawel, een probleem,’ herhaalde de man met zijn armen boven zijn ronde buik. ‘Hier moeten de hulpstroepen voor worden ingeroepen.’ Uit zijn zak haalde hij een doorzichtig fluitje en hij blies erop, maar Lúcia hoorde geen geluid.

Ze keek om zich heen, wachtend op degene die elk moment